

БОРБА

ОРГАН НА ОКРЪЖНИЯ КОМИТЕТ НА БКП, ОКРЪЖНИЯ НАРОДЕН СЪВЕТ
И ОКРЪЖНИЯ КОМИТЕТ НА ОТЕЧЕСТВЕНИЯ ФРОНТ — В. ТЪРНОВО

Излиза три пъти седмично

Год. XX бр. 84 (1965)

В. Търново, неделя, 12 юли 1964 г.

Цена 2 стотинки

ВСИЧКИ СИЛИ

ЗА ЖЪТВА И НАПОЯВАНЕ!

БОРБАТА С ЖИТНАТА ДЪРВЕНИЦА — ДОКРАИ!

Почти непознатата до миналата година житна дървеница стана най-опасния вредител на основната селскостопанска култура — пшеницата. В окръга бяха нападени силно около 300 000 декара

Тревога

посеви. За унищожаването на възрастната форма и ларвите бе организирана борба в най-застрашените участъци с тракторни пръскачки и пръшални и със самолети на нашата и чехословашката селскостопанска авиация.

Но донато по време на тази борба у ръководителите и специалистите на ТКЗС имаше голяма тревога, то след започване на жътвата житната дървеница беше забравена, въпреки изричните указания за продължаване на борбата по механичен начин, чрез приспособления на комбайните и при почистване на зърното.

И макар че има житна дървеница, нищо не е направено за улавянето и унищожаването ѝ в Павликени, Полски Тръмбеш, Ресен, Драганово, Полски Сеновец, Морава и други. Вместо да се унищожи на площадките, така както са дадени указания, дървеницата се оставя да отлети, да презимува и напролет отново да залее житните посеви.

Това бездействие е равно на престъпление. Специалистите и председателите на ТКЗС следва незабавно да организират събирането и унищожаването на житната дървеница.

Органите по растителна защита, семеконтролната инспекция и карантинната служба трябва да влязат в правата си. На тях председатели, агрономи и инженери, които въпреки всички дадени досега указания, не вземат мерки за унищожаването на дървеницата да се търси строга отговорност.

60 ДЕКАРА НА ПОЛИВАЧ

Основавайки се на положителния опит, стопанството в Ресен се подготви добре за поливния сезон. Реконструирана бе голяма част от каналната мрежа, като се направиха над 100 съоръжения за свободно водовземане.

Затова щом стана нужда да се даде вода на прелетниците, реценци започнаха масово напояване. За кратко време те поляха над 2100 декара земеделски култури, от които 900 декара царевича и 600 декара захарно цвекло. Чай-добра организация е създадена в бригадата на Цанко Антонов от с. Водолей, която използва пълно поливаческия инвентар и съоръженията за свободно водовземане. По този начин дневната производителност не спада под 30 декара, а поливачът Здравко Попов достигна по 60 декара на ден.

Първи в битката

ДАЛЕЧЕ пред нас буботи комбайн, сякаш заръча нещо на камиона, който току-що се отдели от него и заизлиза по-нагорнището към селото. Настигахме жътварите — двамата комсомолци Ангел Байчев и помощника му Цветко Нацкин. Това са първенците на Поликришениския кооператив и вторите в окръга по жътвата. Предната вечер до полунощ фаворет на комбайна им са браздили мрака до стопанския двор и не са спрели докато не пожънали. От тая сутрин са тук и ще слязат от машината ноще, когато мълкнат и шурците.

— Честито, второ място в окръга, Ангел!

— Честито знаме!

Две изпечени от слънцето ръце поемат аления символ на доблестта, окачват го горе високо на сеника, да се вее, да окриля. Миналата година то пак беше тук над рамото на Ангел. Над 2000 декара жътва вече лежи зад това рамо. Пада му се по доблестно и награда, присъдена от окръжната комисия по съревнованието.

— БЕК няма други пред нас? — пита първенецът на окръга Георги Димитров Чешалов от ТКЗС Морава.

— На знамето си пише и във вестник пише, на. Тая сутрин и по радното те съблича, — бърза да го поздрави плановникът.

— То де да знаем. Тук за-

мръкваме, тук осъбваме. Сега и хляб се яде на крак.

САМИ ДОБРИЯ в жътвата с виноградар Георги Карадончев от Каранскалото стопанство се срещнахме пред радияния стан в с. Батак. Добра сполука. Връща се приключил разлетялата жътва на 2200 декара есенници.

— Позабвиха ни браздите за напояване. Не може да се кара от тях, че и бели ни правеха. Онзи ден до обед сме правили мотвило и пак до вечерта „убихме“ 260 декара. — говори механизаторът.

Честито първенство, жътвар! Над 500 комбайни и виноградар жътват сега по плодородните по-

ИВ. ВОДЕНИЧАРОВ

ля на окръга, но първи над първите сте вие.

Денят превали. По черните пътища през блоковете вдигнали облачета прах, бързат камioni, натоварени със златно зърно. Сега ден тодина храни, казва народът. Нека бързат.

ИЛ. ПЕТРОВ

НА СНИМКИТЕ: (вляво) Георги Димитров, помощникът му Веселин Иванов и сменният тракторист Петко Христов; (отдолу) Георги Карадончев и помощникът му Марин Христов.

ИВ. ВОДЕНИЧАРОВ

Честит Празник, строители!

ТАЗИ ГОДИНА за втори път строителите в нашата страна чествуват своя празник. На него те ще демонстрират успехите, единството, сплотеността и горещата си признателност към любимата Българска комунистическа партия и народната власт.

Да бъде животът щастлив и радостен — за това неуморно се трудят строителите. Трудният път на потомците на Колю Фичево и Уста Генчо е осеян с паметници, които ще разказват на поколенията за нашето героично време. Народът почита строителите, защото знае, че където минават те, заводски комини забиват стрели в небесата, реките се окъват и грейват просторите на бистри езера, градовете и селата се обновяват с нови жилищни блокове и квартали.

Строителите, монтажниците, проектантите, работниците от производството на строителни материали и пътното строителство, инженерите, архитектите и строителните техници в нашия окръг посрещат своя праз-

ник с нови успехи. Колективите на Окръжната строителна организация изпълниха производствената програма за полугодие, но предварителни данни, близо 105 на сто. Работниците от електромонтажа завоюваха, освен знамето на Министерския съвет, и знамето на Управление „Монтажи“ — станаха национални първенци. Кераниците от фабрика „Бъдеще“ в Бутново са носители на знамето на Окръжния народен съвет и ОСПС. Забележителни успехи извоюваха колективите на завода за струнобетон „Г. Терзиев“ в Сливков, Проектантската организация и др.

В чест на юбилейната годишнина на народната победа и Деня на строителя, под ръководството на партийните организации, профсъюзните и стопанските ръководства въвекоха в социалистическото съревнование над 85 на сто от работниците и служителите. Само в движението за комунистически труд са включени 205 бригади, 18 цеха, 2111 строителни работници участвуват индивидуално в него. Вече 41 бригади и 286 индивидуални участници са извоювали званието „Колектив за комунистически труд“ и „Ударник за комунистически труд“.

Сред строителите в нашия окръг са много наградени с ордени и медали. Между тях, са Минчо Българенски, носител на орден „Георги Димитров“, Минчо Демиев — на орден „Червено знаме на труда“, Колю Александров, Иван Косев, Иван Генов и т. н.

Сега вниманието на нашите строители е насочено към срочно завършване и предаване за експлоатация десетките промишлени и културно-битови и жилищни обекти. Овладеянето на индустриалните методи и новостите в строителното производство, разширяването ефективността на строителните материали и подобряване качеството на продукцията са неща, които стоят в центъра на работата.

Окриляни от историческите решения на Осмия конгрес на партията, великотърновските строители полагат усилия, за да могат да рапортуват в чест на 20-годишнината на социалистическата революция своите нови трудови успехи.

Честит празник, строители!

Г. МУСИНСКИ

ПРЕДИ 20 ГОДИНИ

ПОГЛЕДНЕТЕ тази снимка... Тя е направена от меч точно преди двадесет години, когато първите представители на героичната Сръбска армия влязоха в град Велико Търново.

Да, нас търновчани ни носи на ръце. Колко трогателни, сърдечни, братски срещи бяха тогава! Прегръщане ни и ни целуваха като най-близки, родни хора. Така можеха да посрещат само майка и баща си, брат брата... Ние тогава си обменяхме сувенири. И досега у дома на видното място висят бродирани кърпа, подарена ми от стара търновчанка. Това беше висока, белокака жена.

— Взехи този скромен подарък, скъпи руски офицер, — каза тя, — и помни, че нашите български сърца са винаги с вас...

Слезият от планините партизански отряд ни посрещат с викове „Ура! Братя освободители!“ Всеки от нас под-

рваше на партизаните червени звездици, пазони, руски монети... Партизаните откачаха и ни даваха за спомен своите манерки, даряваха ни с кърпички...

Ние преминахме в прегръдка с партизани и с граждани по улиците. Канеха ни по къщите, от цялата си душа ни угощаваха... И така беше не само във Велико Търново, а във всички градове и села на освободена България.

Всеки съветски войник и офицер беше потресен от тоя горещ, искрен и братски прием, който ние подучихме от българските хора. Вярно, всеки от нас още в ранно детство знаеше за вековната дружба на руси и българи. Шипка и Шейново, много паметници на руските воители, руските названия на улици, площади и булеварди в българските градове — всичко това ни беше (Следва на стр. 2)

НЕСЛОМЕН ОТ БУРИТЕ НА ЖИВОТА

с нежността на бабите, с които са оцветени фасадите, стените и балконите, с готовия скачан за полет към висините железобетонен покрив. Това е един от последните от няколко десетки прекрасни жилищни домове, в които е заградена и частича от сърцето, любовта и уменето на един скромен строител-комунист Иван Косев Колев.

Гледани този 57-годишен мъж, с обгорено до кафяво от слънцето и вятъра обгорено лице, с корави, но топли длани, си питаш: няма ли възможно четири десетилетия непрекъснато да не слеза от скелите?

— Ами, че толкова, толкова са, — продължава Иван Косев. — Войците отнеха твърде рано както бащата, така и по-големия брат на Иван. На девет-ръце на сиротата вдовица лежах 6 деца. Една утрин каза Мария навънми 12-годишния Иванчо. Сложих в голямата торба един

цифт царулки в повече, самун хляб и го отведе при вуйчо му.

— Никола, вуйчо, толкова... Да вземеш на кър с тебе и Иванча, че как да се оправа, ка, седем гърла сме, — замоли така Мария.

Така започна трудовият път на дванадесетгодишния Иван. Привеждана на тежките кофи, напълнени с кал и вар, с аръзвача до болка на пръстите на невръстното момче. То се олюляваше. Краката му се преплиташа под товара. Чуждоголеми политане и падане. По-големите му се смееха, а сърцето му в тези моменти се свиваше от мъка.

Скоро ветровете отнеха малката „лечалбар“ от вуйчо му. Той се гласяваше ту, при един, ту при други майстори, де му платили, де не — за труда. Алените зари на Деветосептемврийския изгрев на четиридесет и четвърта Иван Косев посрещаша с вдигнат юмрук от скелите на Софий-

ската пощенска палата.

Нови дни!

— Може би е време да се завърна от гурбет, — размисли той.

В родното му село Царева ливада сега Върбаново го посрещат раднико. На следващата — 1945 година прииат гурбетчицата-строител в редовете на Българската комунистическа партия. Наскоро след това на скелите във Велико Търново, редом с много майстори, се изкачва и Иван Косев. Той посреща с възторг и радост всяко утро. Забита на Свободата наливат много сила гърдите, пълнати с много ентузиазъм и упоритост сърцето му. Под ръцете на комуниста едрят зидовете. Издигат се строини и прави по коенца на отвеса здравно вълетени гърди.

От осем години непрекъснато и до днес във Великотърновския строителен район в бригадата на орденоносеца Колю Христов Денев работи като

заместник-бригадир Иван Косев. Осем години здрава производствена дружба! Нищо един път те не пресрещнаха ду ма. Не оставяха бригадата да отстъпи пред нито една трудност. Като от конвейер излизат от ръцете на седемнадесетте, които се борят за високото звание „Бригада за комунистически труд“, един след друг жилищни блокове „Единство“, „Суворова“, „Искра“, „Н. П. Вапцарова“, блок „МВР“, „М4“, „М5“, „Ново време“...

Средно изпълнение на колективната трудова норма 160 на сто, работата по акорден наряд. Възражение по качеството почти няма.

— Че какво още да кажа за бай Иван? — пита бригадирът Колю Христов. — Няма задача, която той да не е изпълнил, няма задача, която той да не може да изпълни, и няма задача, която той да не е изпълнил качествено.

Тази кратка атестация е достатъчна за да разберем за-

що миналата година гърдите на зидаро-кофражиста и мажача Иван Косев Колев зачиха с „Народен орден на труда“ — сребърен. В сърцето на строителя се вляха нови сили и ентузиазъм. Той стисна още по-здраво чук, спуска още по-гръжливо отвеса, държи поизкусно мистрилата. Сега, възправил снага по младежки, несломлен от бурите на живота, устремен в работата си, той пак бърза. Бърза да внесе в жилищния фонд на Родина още повече, за да посреще по-достойно деня на строителя — 14 юли и още по-достойно — скъпата 20-годишнина на Свободата — 9 Септември.

НА ВХОДА на улиците „Никола Габровски“ и „Димитър Иванов“ във Велико Търново излизаша снага семейна жилищна сграда. Току-що снеса от себе си работната дреха на скелите и празнично облечена, тя привлича с величествен си външен вид,

КАЧЕСТВОТО — В ЦЕНТЪРА НА ВНИМАНИЕТО

Да се изпълнява плана по обем в днешно време, когато се готвим да отпразнуваме двадесетгодишния юбилей на Свободата, е елементарно задължение. То в никакъв случай не може да оправдае неблагоприятната по останалите показатели и особено по качеството. Каква полза може да има народното стопанство, че даден колектив е преработил отпуснатите му суровини и материали и си е изгубил плана в натурално и ценово изражение, когато произведената продукция е некачествена, не може да задоволи изискванията на потребителите и залежава в складове и магазини.

ДИП „Домат“ — Джулоница има масово производство, свързано в повечето случаи с нетрайни суровини — зеленчуци и плодове. При занижени изисквания към трудовия колектив съществува опасност от допускането на значителни слабости. Обаче, както ръководството на предприятието, така също и партийното бюро и организация съзнават сериозността на въпроса и отделят нужното внимание за неговото правилно решаване.

В редовете на БКП

Първичната партийна организация в пресукавички цех към ДПТК „Васил Мавриков“ — В. Търново е една от най-малочислените в комбината, но това не ѝ пречи правилно да организира и ръководи работническия колектив и техните работнически задачи. Между другите основни цеха по изпълнение и преизпълнение на производствените планове и обемни. Така, например, за юни планът на цеха е изпълнен 116 на сто. Високо е преизпълнена и шестмесечната производствена програма — над 109 на сто. Тук всички работници са многомашинисти и високо изпълняват трудовите си норми. Партийната организация провежда разнообразни политически и културни мероприятия, насочени към сплотяване на колектива и издигане на неговото съзнание.

Преди няколко дни партийната организация на цеха проведе интересно организационно събрание в парка „Първа социалистическа сбирка“. Разгледано бе как партийната организация води борба за икономия на електроенергия, метали и суровини. Изслушан бе доклад за работата на комсомолната организация в цеха по мобилизиране силите на комсомолците за изпълнение и преизпълнение на стопанските задачи и възпитателната работа сред тях. По двата доклада станаха оживени разисквания и се приеха съответните решения.

Но основният въпрос на това събрание бе приемането на кандидат-членове за членове на БКП. Тук, както някога пионерите на научния социализъм у нас Д. Благоев, Н. Габровски и техните първи съратници запаляха искрата на нашето велико и победно учение, възлюха в редниците на БКП члени работници на цеха, изкарали успешно кандидат-партийния си стаж.

С голяма топлина и любов говориха комунистите за работата на своите млади другари, които приеха в редовете си тук на това свято за нашата Партия и целия български народ място.

Кон са приети за редовни членове на БКП Маринка Пенева Кирилова, млада енергична работничка. Дългогодишна младежка активистка и комсомолски секретар в цеха. От

Комунисти и земеделци

В тези напрегнати дни комунисти и сдружени земеделци от село Руховци са на крак. Работящите кооператори бързат да приберат и съхранят сочното сено от естествените ливади.

Партийното бюро и дружбеното ръководство взеха съвместно решение: да се организира трудов ден за косене на сено в най-трудната местност. На 6 юли, още преди да изгрее слънцето, комунистите и дружбените членове започнаха трудов надпревара. Цял ден свистяха острите стоманени коси под лъчите на жешкото юлско слънце. Отличиха се Иван Райков, Никола Стойков, Сава Бойков, Сава Стойков и др. Цялата местност „Златови ливади“ беше окосена.

В трудовия ден взеха участие 25 комунисти и сдружени земеделци, които окосиха 36 декара.

Петко Казанджиев

а. „БОРБА“

Стр. 2, бр. 84, 12. VII. 1964 г.

Тази година преработвателната кампания започна в последните дни на май. И още на 10 юни партийното бюро и партийната организация се занимава с качеството. Директорът на предприятието Тодор Тодоров изнесе информация като въпрос за качеството в нея беше на преден план. Обърна се сериозно внимание при производството на конфитюр от ягоди да не се допускат чужди тела — опашки, листа и др. Със същия дневен ред на 19 юни се състоя и открито партийно събрание. Навреме взетите мерки винаги дават добър резултат. Първата пратка конфитюр замина над граница.

Късната пролет и зачестилите дъждове попречиха на колектива да изпълни плана по обем. Един от асортиментите, който даде лошо отражение, това е компотът от череша. Рекотлата на черешите не беше лоша. Имаше достатъчно суровина и планът можеше да бъде осъществен, но за сметка на качеството. Партийната организация, обаче, реши, че е по-добре да не се изпълни производствената програма с няколко тона, отколкото да се

произведе некачествена продукция. Напуканите от дъждовете череша бяха направени на пул.

Особено неблагоприятно отражение на плана даде асортиментът грах. Не можа да се постигне добра организация по ритмичното постъпване на суровината. В стремежа си да получат и отчетат по-високи добиви бригадирите в ТКЗС — Джулоница забавиха беритбата. Но и представителите на предприятието не проявиха достатъчно настоятелност, партийното ръководство не взе енергични мерки. В резултат на всичко това се допусна голяма част от граха да не бъде прибран в най-подходяща зрелост. Докато в някои дни и часове липсваха постъпления на суровина, в други дни се натрупваше много грах за преработка. Това доведе до някои пропуски по отношение на качеството.

До голяма степен неизпълнението на плана за граха ще бъде компенсирано със зелен боб, чиято реколта е много добра, а и организацията по приемането и обработването на суровината е подобрена.

Ядрото на комунистите в материалното производство не е малко — 23 души. Хубаво е това, че партийното бюро им поставя поръчения специално по колектив, но трябва да се следва как се изпълняват тези поръчения. Ако в консервите със зелен фасул се допускат загнили и с дръжки чужди тела, ако се допускат чужди тела в други видове консерви компоти и конфитюри, то значи, че контролът не е ефикасен и следва да се засили.

За подобряване на качеството партийната организация използва и други форми и средства — витрината за хубаво и лошо качество, предаванията по радиоредбата, материалите в стенистията. Така, например, в брой от 18 юни уводният материал беше посветен на въпроса за качеството.

С лице към този важен въпрос е насочена и комисията за народен контрол. Тя е извършила редица проверки, констатира и много слабости и е направила предложения за тяхното отстраняване. Благодарение на мерките на комисията някои суровини са били преокачествени и са предотвратени загуби за предприятието.

Членове на комисията са открили в един буркан чужди тела, което е преизвиквало външно свикване на административно-техническото ръководство — разглеждане на случая и вземане на мерки. Комисията е констатира също така, че дървеният амбалаж е оставен на открито, от непрестанните дъждове почернява и става негоден за предназначението си. Тя сигнализира и се вземат мерки.

Преработвателната кампания е още в началото си. Почти не е изяснена готова продукция и е още рано да се говори за качеството. Но миналогодишният горчив опит учи, че е нужно да се усилят още повече борбата за висококачествени консерви и конфитюри. Партийната организация наистина взе отрано мерки, поставя поръчения на своите членове. Но мерките следва да се засилят, а контролът да стане по-системен и всеобхватен. Тогава резултатите по подобряване на качеството ще бъдат още по-добри.

Драган ВЕЛЕВ

Н. МИНКОВ

ВЕЧЕР НА БЪЛГАРО-УНГАРСКАТА ДРУЖБА

Скъп, дългоочакван гост на жителите на Велико Търново на 10 юли бе Ансамбълът на Унгарската народна армия, носител на ордена „Червена звезда“.

Вечерта летял театър бе изпълнен до последен предел. Такъв голям интерес към концерт. И хилядите граждани от сърце аплодираха изкуството на артистите от ансамбъла.

Слънцето не бе още излязло, но учениците от Практическото стопанско училище в Ресен негърпеливо очакваха наемниците да ги извоят на блока. Теоретичните занятия бяха вече приключили и предстои да дните на практиката. В главата още се въртяха сложните химически формули по агрохимия, безбройните теореми по геометрия, много дати и факти по история, но от днес ще отидат. „Практиката е по-лека от теорията“ — мислеха си те.

Наемниците ги понесоха. Преминаха край лозя, градини, царевичи, напоителни канали и се озоваха в местността „Орловица“.

Ръководителите — учители разпределиха работата. Младите си обяха съревнование и се втурнаха по редовете.

— Момичета, работете ка-

ла.

Редяха се песни, пленители унгарски танци. И когато хората запя на наш роден език: „Хей, поле широко“, едно хубаво, топло чувство обляда всички.

Плениха ги тази вечер и танците, народният оркестър, солистката на Ансамбъла Ела Шарош.

„агрономи! Да си личи, че „агрономи! Да си личи! — казандува Костадинка Илиева.“

— Ще работим така, както работят нашите майки и бащи, за да видим как се печелят парите, които така

На практически занятия

лесно харчим! — смее се Тодорка Вълчева.

— Хей, първите, помогнете на Розка и Гинка! Те са старят повече и от вас, но силата им достига — гълчи Труфанка Русева.

И така целия ден — в труд и надпревара, във весело изминаха часовете. Без-

В ПЪРВИТЕ ДНИ СЛЕД ПОБЕДАТА ПРЕЗ СЕПТЕМВРИ 1944 Г. ПО УЛИЦИТЕ НА ВЕЛИКО ТЪРНОВО. Снимка: С. Коротков

ПРЕДИ 20 ГОДИНИ

(Продължение от 1 стр.)
отдавна известно в Русия. На улиците на Велико Търново, което видяхме в новоосвободена България, погледехме всички ни до главините на душата.

... Изминаха двадесет години. И отново аз ходя по улиците на Велико Търново. С възхищение бие сърцето. Изслушват спомените за ония героични, незабравими дни. И отново търновчани, уважавайки, че сме туристи от С-

ветския съюз, задължено, го рецо, по братски ни посрещат. Те говорят за новия светъл живот на българския народ, за ръста на своя град, на промишлеността за новите училища и домове.

Ние отново си обменяме сувенири като преди двадесет години. И ми се струва, че много лица на търновчани са ми познати отдавна. Годишите все повече и повече украсяват нерушимата дружба на

нашите народи. През тези дни, когато българският народ и всички народи от социалистическия лагер се готвят за голямата празник — двадесетгодишнината на народната революция, аз от цялата си душа, поздравявам търновчани с настъпващия празник.

С. КОРОТКОВ
бивш офицер от Съветската армия, участник в освобождаването на България от фашистките поробители

ПРЕГЛЕД НА НИЗОВИЯ ПЕЧАТ

ПО-БЛИЗО ДО ВЪЛНЕНИЯТА НА ХОРАТА

Може би на пръв поглед тази тема буди недоумение. Та нали в същност печатът отразява живота на хората с възвращения, стремежите, целите, достиженията? Налице е обаче известна едностраничност при осъществяването на тази основна цел на печата във многобройните издания на низовия печат в окръга. Въпросът за по-блиско, непосредствено и майсторско разкриване на човека със всички особености на характера и цялото богатство на душевния мир, не само, че не бива да се избягва, а напротив трябва да стане център на внимание.

Има многоотрапни, които умело, сърдечно и топло разказват за отделните хора, за цели колективи. Това е радостно. Това трябва да служи за равнище на всички. В установената рубрика „20 години народна власт“ на златарския вестник „Кооперативен пламък“ вълнуващо и искрено звучат думите на Ибрахим Мустафов в материала „Ние останахме тук“, на Фатме Халилова в материала „Сегга живеем дружно“. За доброволния труд на служителите и учителите непосредствено говори репортажът „На поход в ливадите“. Намерена е подхо-

дяща форма, за да се разкаже за упорития труд и умората от него, да се разкаже за принудения смех и шегите, да се очертае красотата на това ежедневие.

Важен проблем за печата е умело да се говори за хората във връзка с най-непосредствените, стоящи пред тях задачи на деня. Добър пример в това отношение е материалът „Братска помощ“ във в. „Каменска комуна“. В репортажна форма е разказано за дружеските чувства, с които кооператорите срещат чешните пилоти, дошли да помогнат чрез селскостопанската авиация на борбата на кооператива с житната дървесница.

Интересна тема, разработена с разбиране на човешките отношения е благородната надпревара на хората в труда, дадена в брой 10 на същия вестник с репортажа „Кънове“.

Кое тогава дава право да се смята, че има едностраничност в разбиране на задачата — да се пише за човека? Достатъчно показателен е фактът, че освен тези примери могат да се посочат и то в много по-голямо количество примери за схематично виждане на човека, измисляне само посредством резултатите от труда, само посредством цифрите. Вестник „Балканска трибуна“ — Елена, „Път към комунизма“ — Обединение, „Заря на комунизма“ —

Михалци в броевете, издадени през юни месец малко говорят за иреживяванията, за възвращенията на отделния човек и колективите. Ако това са се опитали да направят, то е предимно с лапачнически стил на информативността. Човекът е доловен налице, доколкото зад събобщените проценти на изпълнение на плана или получе-

веката. Сепнал се от собствената си мисъл, той се сети, че посветът не бе приложен за напрежна обработка и отново се запита: „А защо не е приложен?“ Стана му смешно от тези натрапчиви мисли и весело махна с ръка: „Това са въпроси от теорията на земеделното, а не практическата практика на земеделците!“ Не мина много, обаче, и той отново потъна в своите размисли. Той влезе в пансиона, където Давид вече разтърсаше аюрдеона и „уморените“ виеха весело хоро.

И умората, и мислите — всичко осана настрана, само игривите звуци увличаха краката, а усмивките красяха младите лица.

Ст. Минчев
чрез Обществения редник на в. „Борба“ — в с. Ресен

В ПОМОЩ НА ТКЗС

Бойците и командири от отделието на офицера Димитров се притекоха на помощ на кооператорите от ТКЗС в Лясковец. Благодарение на добрата организация на труда, високото съзнание и дисциплина за пет дни войните окопаха повече от 300 декара царевича. Отличиха се Панайотов, Алексиев, Иванов, Василев, Божанов, Пашов, Мнахилков, Колев.

Илия Илиев

В помощ на ТКЗС през дните на усилен селскостопанска работа се отзовават работници и служители от предприятията и учрежденията, пионери и средношколци от Павликени. Досега помощните бригади са набрали над 20 тона зелен боб, близо 10 тона грах, прекопана е 230 декара царевича, опленен е 31 декара синап. Освен това са окопани много декари домати, краставици-корнишони и други култури в зеленчуковите градини.

Най-активно участие в полските работи вземат служителите от ОПУ „Водно стопанство“, ОТПК „Росница“, ДЗИ, СП „Комуналини услуги“, Промкомбината, ДПП „Винпром“ и първо и второ основни училища.

Василка Григорова

Група ученици от Селскостопанския техникум в с. Овча могила за два дни набра в ТКЗС повече от два тона градински боб, а седмоласниши от програмната за един ден набраха 500 кг зелен боб.

Петър Панчев

От няколко дни в китното балканско селце Беброво се сформира бригада от ученици, която е в помощ на ТКЗС. Бригадата наброява над 50 момчета и момичета. Рано сутрин те се строят на площада в селото и с развято бригадирско знаме, с песни се отправят към обектите.

Някои от полевителните бригади, като 1, 11 и др., които, поради продължителните дъждове през май и юни, бяха останали със събиране на сено и в окопаване на царевича, вече преодоляха изостаналостта с помощта на младежите.

Бригадата ще помага на всички кооператори в района на стопанството, за да може в чест на 20-годишнината на социалистическата революция да се изпълнят в срок стопанските задачи.

Д. Драганов

В местността „Голяма поляна“ на Бебровско стопанство са заложили в царевичния блок бригадирите

НА СТРОИТЕЛНИТЕ СКЕЛИ

ИНТЕРЕСНИ ЦИФРИ

* В сравнение с 1950 година, когато е създадена Окръжната строителна организация, обемът на работата се е увеличил пет пъти.

* За нуждите на строителството в окръга всеки ден се изработват 100 тона цимент.

* Преди национализирването на керамичната фабрика в гара Бутово в нея са работили само 50 човека, а сега работят над 670, при коренно различни условия за работа — механизирани на трудовите процеси.

* За един ден в керамичната фабрика „Бъдеще“ — гара Бутово се произвеждат над 250 000 тухли със средна кухинност 35-55 на сто.

* Бетонният възел във В. Търново произвежда за един ден 145 кубика бетон и 60 кубика варов разтвор.

* Средно само за един ден, в един от коя да е от трите строителни района на окръга се използват за строеж 35 000 тухли.

* В сравнение с другите окръзи, Велико-търновски има най-дълга пътна мрежа — 1555 километра.

* В началото на второто полугодие на тази година, колективът на ДИП „Мизия“ — Г. Орховица започва производството на много търсените на нашия пазар фаясови плочки.

* През последните 15 години в окръга са построени близо 25 000 жилища (кътни и кооперативни жилища блокове).

КОМУНИСТИТЕ В ПЪРВИТЕ РЕДИЦИ

ВЕЛИКО ТЪРНОВО не помни такава строителство, както сега.

Старинният град вече добива нов социалистически облик. Потомците на прославения майстор Колю Финето с достойнство продължават традициите от миналото — строителството да стои на висотата на изкуството.

В първите редици от големия строителен колектив са строителите-комунисти. Те не са много, но на обекта винаги ги познаеш. Творческа упоритост, дълг и майсторска чест характеризират работата им.

Още в началото на годината комунистите се разпределят по важността и срочността на обектите. В строителните бригади има по един, двама до трима комунисти. Това е ядрото в бригадата и най-близкият помощник на бригадир и техническия ръководител за организиране изпълнението на непосредствените производствени задачи.

Много са примерите в Стройрайона, когато административното ръководство търсеше тяхната помощ и винаги задачата е изпълнявана с чест. Така в случая с важния пусков обект „Висш педагогически институт“ — В. Търново. Районното и партийното ръководство трябваше да решат коя бригада ще изпълни задачата. Изборът беше сполучлив — бригадата на Колю Денев. В бригадата комунистите са Иван Колев, Рачо Ботев, Пенчо Георгиев, помощник технически ръководител Любен Мартинов. Други комунисти имаше в помощните бригади — мозайкаджии и бояджии. Там бяха изпратени и петимата комунисти от мазаческата бригада на Колю Колев. Благодарение на тяхната организаторска работа университетските сгради бяха предадени в срок при добро качество на строително-монтажните работи.

Трудно беше положението и при започването на едропанелните сглобени жилищни блокове. Ръководството на района

повери обекта на бригадата с ръководител комуниста Васил Генчев. Бригадата се бе проявила още при построяването и предаването шест месеца преди срока на Завода за ламелен паркет. Новото тук не беше само в строителството — вътрешната мазилка се извършва по нов механизирани начин. Тази работа бе поверена на комуниста-бригадир Стефан Рубнев и шест млади строители-комсомолци. Комунистите в тези бригади знаят, че новото място си пробива път и затова работят упорито като пионери. Тук партийната група живее с производствените задачи и в първо помощник на обектовото ръководство.

Характерен е и случаят, когато Стройрайонът трябваше да помогне със строители за изграждане на Металургичния комбинат „Кремиковци“. С чувството на партийен дълг се озоваха бригадирът Стефан Калчев, Велко Денев, Руси Пенчев, Пенчо Александров и други, които се върнаха от големия национален обект с похвална грамота.

Сега пред строителите предстои сериозни задачи. Зидарокофражистките работи на обект „Народен театър“ — В. Търново са възложени на бригадата на Колю Денев. Комунистите от бригадата пак ще бъдат за пример на безпартийните при изпълнение на поставените задачи. Не един път бригадирът бай Колю е заявявал: „Щом са с мене бай Рачо, бай Иван, Пенчо, младият Иван, не ще оставим обектите след срока. Те и сега са на най-високия обект във В. Търново конфекция „Ново време“. Моят бригадир знае как да работи.“

Известни с майсторството си са комунистите от мазаческите бригади на Колю Колев и Стефан Калчев.

Днес комунисти и безпартийни — целият колектив от Стройрайона, — вдъхновени от решенията на Партията, са решили да посрещат Деня на строителя и 20-годишнината на социалистическата революция в България с достойни трудови дела.

Стоян БОНЕВ
партиен секретар на Стройрайон — В. Търново

БУТОВСКИТЕ КЕРАМИЦИ

РЕШЕНИЕТО на Пленума на ЦК на БКП по въпросите на строителството, пред керамичната промишленост се поставиха нови задачи — рязко да се увеличи кухинността на изделията и да се премине към производството на едроразмерни тухли. В това отношение ДИП „Бъдеще“ — гара Бутово е едно от водещите предприятия в страната. Всички опити на научноизследователските институти и строителните организации се провеждат при нас. В продължение на няколко години ние преминахме напълно към производството на ефективна керамика.

През периода от 1960 година досега сме направили проби за повече от 30 вида нови керамични изделия с различна го-

лемина и предназначение. От няколко години напълно се внедри в производството четворно нормалната тухла с размери 24/25/12 см с 35 на сто кухинност. Разработиха се и други видове едроразмерни тухли за обикновена зидария. Напълно е внедрена в производството и в строителството едроразмерната тухла тип „Тролски“ с размери 27/20/14 см и с кухинност до 40 на сто. Успешно се произвеждат и двойно, и тройно нормални тухли. Наред с това от две години усвоихме производството на тухли със специално предназначение. Такива са подовите и сводовите панели, които са в състояние да заместят железобетонните подови сводови плочи. Кабелните черупки за полагане на подземни кабели, декоративно-оградните тухли, преградни, изолационни, комински и други, които наброяват повече от 28 вида, се произвеждат при нас.

Във връзка с перспективното развитие на керамичното производство на колектива в керамичната фабрика „Бъдеще“ предстоят още много задачи. Една от тях е постоянно да разнасяме асортимента и в скоро време да произведем тухли с много по-големи размери и по-голяма ефективност.

Дойчо ДЕШЕВ
началник на плазовия отдел при предприятието

Христо МЕДИКАРОВ

НА ОСМИЯ ЕТАЖ

На Деню СЪБЕВ

ПОВИГНАТО ЕДНА РЪКА ОТ ПАРТЕРА И ЕТО ГО НА ОСМИЯ ЕТАЖ. ЗАСТАНА СТАРЕЦЪТ С ВАСТУНЧЕ НА ТЕРАСАТА, ПЛЕНЕН ОТ ТОЯ ПРОЛЕТЕН ПЕЙЗАЖ.

ДАЛИ ЗАЩОТО СЛЪНЦЕТО НАСРЕЩА МУ ГО ПЛИСНА С ОСЛЕПИТЕЛНИ ЛЪЧИ. ИЛИ ЗАЩОТО СВЯТ МУ СЕ ЗАВИНАШЕ, ВЛЕСТЯХА СЪЛЗИ В СТАРИТЕ ОЧИ.

ДАЛИ ЗА РОДНАТА СИ КЪЩИЧКА ТЪГУВАШЕ, ПОГЛЪНТА ОТ ТОЯ СЛЪНЧЕВ БЛОК. ЗА ДВОРЧЕТО С КАПСИЯТА И ДЮЛАТА, ИЛИ СЪЗИРА ОНЯ МАЙСТОР СТРОГ

КАК ПОКРИВА СЪС КИРКАТА СЪВАРИШЕ, КАК РИТНА С КРАК КИРПИЧНАТА СТЕНА И ДЕТЕСТВОТО ДО ОВЕД ПРЕКАТУРИ СЕ В ЕДНА РАЗВАЛИНА.

РАЗВАЛИНА ЛИ? НЕ, ТОЙ НИКОГА НЕ ВЯРВАШЕ, ЧЕ ТУК ЩЕ СЕ РОДИ ТОВА, КОЕТО СРЕЩАШЕ В СПИСАНИЯ И НИКОГА НЕ ВИЖДАЛ ВЕ ПРЕДИ.

СЛЕД МАЛКО ХЛАДЕН ДУШЕЧЕ ВЗЕМЕ В БАНЯТА, ЩЕ СИ ПОЧИНЕ В МЕКО КАНАПЕ, ЩЕ МИНЕ БАВНО ЛЯТОТО, А ЗИМАТА ЩЕ Я ОЧАКВА С РАДОСТ НА ДЕТЕ.

ЧЕ В КУХИНАТА, ВЪВ СПАЛНИТЕ-НАВСКАЖДЕ ЩЕ ЛЪХНЕ ПАРНО С МЕКАТОПЛОТА. А ТОИ ПО РИЗА, СРЕД ЗАСМЕНИ ВНУЧЕТА, ЩЕ ВЪДЕ НАПЪСНАТИЯТ В СВЕТА.

НО ЩО СА ТИЯ СЪЛЗИ ПО ОЧИТЕ МУ? НЕ МУ ХАРЕСА СЛЪНЧЕВИЯ ПЛЪЖ? О, НЕ, СЪБЪРВИ, ЧЕ КЪСНО СЕ ИЗКАЧИ НА ОСМИЯ ЕТАЖ.

Разрастването на индустриалното едропанелно жилищно строителство в окръга решаваща роля играе Виброполонът в Г. Орховица, където се изработват качествено всякакъв вид панели.

Снимка: Ал. Русев

ЕДИН ДО ДРУГ

ТО СА СЕ ОБЕДИЛИЛИ ВЕЩКИ? И НЕ Е ИМАЛО СЛУЧАЙ ДА СЕ КИРАТ, ЗАЩОТО ИМАТ ОБЩА ЦЕЛ, ЗАЩОТО В БРИГАДАТА РАБОТЯТ КОМУНИСТИ. Тяхната дружба стигна върхната си точка, когато решиха да живеят заедно. Четирима Стефан Генчев, Марин Генчев, Гечко Александров и бригадирът си построи общ блок, други двама членове също живеят заедно.

Човешкото им отношение един към друг е основа на тяхната съзнателност и честност, основа на тяхното единство, което се принася в труда. А бригадата на Колю Александров има много трудови постижения. Първото постижение е, че не се страхуват и не избират обектите според техните условия, а отиват там, където ръководството реши. И работят, докато не завърши обектът, защото в тях има традиция: което са започнали, да го свършат. Много бригади си са учили и се учат от техния опит в организацията на труда по златно. Всеки да работи според това, което може, според специализацията и разряда си. Затова не е чудно, че средното изпълнение на трудовите норми е 140-150 на сто.

При тях има и друга традиция: което се работи, да е качествено, да няма кусури.

Те първи в района заработиха по почина на ленинградските строители за предаване на сградите с гаранционен паспорт, при отлично качество. По този показател са в съревнование с другите бригади и не се предават. Един от много готви строежи, изработен от бригадата е жилищният блок „Майстор Мачо“, завършен наскоро. Той е с отлично качество и затова му се работи и майстори, и новодошци.

Сега на строежа на детската градина в Г. Орховица бригадата работи по твърда договорна стойност. Работата спори, лесно се изчислява и е премахнат формализмът.

Има още много да се разказва за тази бригада. За това как протича техният работен ден: от петминутното сутрешно събуждане до обед, когато се четат вестник или се обсъждат мероприятията за работата. За това как организират червени кътове по строежите, как си помагат и дръжат и в работата, и в живота. И, когато в историческата летопис на изминалите 20-годишни години, разглеждайки се на цяла епоха, се изглежда приносът на труженниците, ще се има предвид и техният принос.

Николай БОЖКОВ
от Обществения редакция на в. „Борба“ в Г. Орховица

ДОСТОЙНО ПОСРЕЩАТ ПРАЗНИКА

СЕГА Партията и Правителството дават висока оценка за трудовите подвизи на всеки човек, в това число и на строителя. Той е ограден с особено внимание и любов. Израз на това са високите правителствени награди, ордени и медали, които краят гърдите на десетки хиляди строители.

Все повече стават орденосъщите и значкистите в Строителния район — Свищов. Един от първите бяха бригадирът на комплексна бригада Иван Генев, техническият ръководител Ди-

митър Луков, зидарокофражистите Петър Кюрчев, Благо Личков, Иван Керанов, Диман Еленков, началникът на района Христо Петров, техническият ръководител Георги Кънчев, завеждащия бит и работната ръка Иван Кешинев, ръководителят на мозайкаджийска бригада Илия Пантев, Благо Гатев и Хюсеин Ваксаджиев.

Трудов героизъм проявяват и младите строители Янко Цветанов, Антон Петков, и двамата добри ученици във Вечерната гимназия, Евгени Дошев и Димитър Митев. В чест на Първия май със званото „Ударник за комунистически труд“ бяха удостоени общо 36 работника.

Страната ни се покри със скелета. Нашият град също не изостава от общия кипнеж на масово строителство. Израснаха сградите на Завода за стоманобетонни изделия „Г. Терзиев“, Винарската изба и Спиртоварната, Електрическата подстанция и „Текстилни влекачи“. Издигнаха се много красиви жилищни блокове, като „Ракета“, „Дружба“, „Аврора“, „Гагарин“, хотел-ресторант

мийтер Митев. В чест на Първия май със званото „Ударник за комунистически труд“ бяха удостоени общо 36 работника.

Страната ни се покри със скелета. Нашият град също не изостава от общия кипнеж на масово строителство. Израснаха сградите на Завода за стоманобетонни изделия „Г. Терзиев“, Винарската изба и Спиртоварната, Електрическата подстанция и „Текстилни влекачи“. Издигнаха се много красиви жилищни блокове, като „Ракета“, „Дружба“, „Аврора“, „Гагарин“, хотел-ресторант

„Дунав“ и други. Не са малко и строежите в селата.

В чест на 20-годишнината на народната победа свищовските строители обещаха 20 дни пресрочно да предадат 3 пускови обекта за третото тримесечие.

Основен момент в социалистическото съревнование и борбата за изпълнение на обещанията е обмяната на положителния опит и внедряването на новите почини. Много усилия се полагат за приложението на почините за строителство по твърда договорна стойност. „Да достигнем и напреднем първенците!“, „Предай своя опит и знания!“, на ленинградските строители за предаване на обектите с гаранционен паспорт и други.

Рационализаторската дейност в Стройрайона също така има успехи. Досега са внедрени 2 рационализации с икономически ефект 9593 лева, при запланирани за цялата година 4 с икономически ефект 8000 лева.

Редиците на участниците в движението за комунистически труд нарастват с всеки изминал ден. Сега техният брой е достигнал 140 работника от 10 бригади. С високото знание „Бригада за комунистически труд“ са удостоени 4 бригади с над 70 работника.

Свищовските строители с радост и нови трудови победи посрещат Деня на строителя и 20-годишнината на социалистическата революция.

К. БАКЪРДЖИЕВ

Строителите не изостават

Малко дни остават до започване на целовопреработвателната кампания в Захарната фабрика, — Г. Орховица.

Много са задачите на зидарската бригада, с ръководител Ганчо Рачев, по допълнителния съвместен план-график между строителите и фабриката. Вързат по довършването на юфраната и покрива на отдел „Рафинерия“, ремонта на мазата, циментовите замазки на новата вагонна „Елфа“ и много други.

Напрежението е голямо и в бригадата на Лазар Кисков, която съсредоточава силите си по работата на склада за варовик. В трупата на мазата, циментовите замазки на новата вагонна „Елфа“ и много други.

Ст. Градинарова

в „БОРБА“

Стр. 3, бр. 84, 12. VII. 1964 г.

ШАИЛКОВСКИТЕ МАЙСТОРИ

КАМЕНЛИВАТА и неплодородна почва на Шилковския балкан отрано е прокудила здравите балканци по гурбет. В ранна пролет, с тридесет долгери и двамата си сина майстор Иван Миланов напуснал бедняшкия селце Шилковци и се завърнал в него едва когато гъстите есенни мъгли обгръщали зеленелите изстривени покриви на старите къщи.

Остатък вече майстор Иван от ходене и работа. Задъхва се и трудно изначка двуетажните покриви. Единствената му мача остава, че даде запалител на синовете си.

Двамата му сина станаха добри майстори, здрави и умни мъже. И докато Панайот го влече повече науката, по-малкият, Милан, обикна задружния труд на строителите. Късно една вечер скрийт събра синовете си и с мъка им подели старият наследство.

— Тате, ами отвечеш с пиринчената главичка? — запитаха плахо синовете и в очакване погледнаха към треперещите ръце на бащата.

Отвечеш с пиринчената главичка бе най-скъпото за тях. То се предаваше в поколенията като възлюбен ключ към успеха и беше символ за големия майсторство на шилковския род. Него старият майстор повери на по-малкия си — Милан.

На утрото с половината от бащината си бригада Панайот се отправя към В. Търново, а с другата — Милан замина в Ямболската равнина. Няколко години по-късно, Панайот става преподавател във В. Търновската сградостроителна школа. Тогава Милан се завърна и пое цялата бригада. В лицето на бригадир Милан Миланов шилковските строители виждаха здравата ръка на своя стар майстор.

Нисък и набит, с присвити очи, които сякаш вечно измърват или пресмятат нещо, с необикновена си за 40-те години сърчност, бригадирът Милан Иванов Миланов има по-скоро момъшкия вид. Той няма средно образование, ала образованието и възпитанието,

което е взел от големия род на прочутите майстори, и любовта, с която е прегърнал професията, му стигат засега.

Донкъсно вечер той разгръща папките с планове, Мазолестите му ръце се пъзват по хелиографирани линии и дълго над тях той ще смията. Ще потърси техниката, ръководителя на обекта, а и при началниците ходи. На утрото ще събере хората си и ще им обясни какво има да вършат. При това винаги се допитва както до бай Димитър, изпитан майстор, така и до най-младия в бригадата — дошлия наскоро от казармата Величко Стефанов.

Добър организатор и даровит майстор, не му поведи изграждането на новото голямо крило на сградата на Строителния техникум във В. Търново. По това време той ходи на конгрес и преди още да се завърне всички узнаха, че е избран за член на Централния комитет на Профсъюза на строителите. Ала и от туй не се въздържа. Върна се и започна да помага и на профгупиора Атанас Генчев.

В работата шилковските майстори са задружници. В борбата за званото „Бригада за комунистически труд“ те достигнаха забележителни трудови успехи. Често ги навещава тяхната приятелка, учителката Невлина Мисова от Строителния техникум. В клуб си устройваха тържества, колективно четеха книги, писаха писма и изпращаха колекти до тридесет млади войници, които бригадата неотдавна бе изпратила.

И тъй като да се порадва на новината, че са една от първите бригади, удостоена с почетното звание, забавлява техният другар Дядката — така наричат всички 55-годишния строител Радн Виденов. От няколко дни на окоито му

беше излязла малка брадавичка и час по час Дядката изваждаше пешкира и бършеше съдните. В болницата се усъмнило нещо и веднага го заставили да смени ватенката с болничния халат. Грозният слух, че Дядката заболел от рак в онкологичния строителите и заседна като камък в техните гърди. Нямаше ги веселите закачки на Петко и бай Марин, безгрижните подсирвания на младежа Величко, повикванията на бай Димитър. Радостта беше забгнала от тези здрави и силни мъже. Три месеца продължи лечението на Дядката. Три месеца на обекта строителите работиха без него, но непрекъснато мислеха и говореха за него. С портiera на болницата те се скараха, ала не минаваше вечер да не навесят своя болен другар. След време откараха Дядката в София. И там благополучната операция оправни всички. Жив и здрав той се завърна на обекта.

ПРИ РЕКОНСТРУКЦИЯТА на бирената фабрика „Балкан“, бригадата на Милан Миланов се зае с изграждането на сложния подобект „Малцерая“. На два пъти се случи така, че в края на работното време пристигаше самосвал с бетон. Майсторите закъсняваха, ала поемаха бетона. Веднъж, когато бригадирът последен слезе от високата лигзата на временната дървена стълба, другите вече се доизмиваха и събличаха изпопаното си работно облекло. Най-младият между тях, Величко, току се доизсушаваше в огледалото и, намивайки, подпушва на Дядката.

— Имам среща. След десет минути съм при онова девойче, за което ти разправях. В същия миг, с гръм и трясък от неви-

Ал. РУСЕВ

Сторпиз

Лимоната носи — жаден ходи...
Що е то?
ОТГОВОР: Разносна търговия на топла лимонада.

ХА, ЧЕСТИТО!

(Писмо от стрина Дана до бай Иван)

БРЕЙ ДА ВИЕ ЧЕСТИТО! Все такива работи да се чуват. Обрахте им знамената, Иване. Разгръщам вчера вестника и чета: „Първенци по туй първенци по оный!“ Сбрах народа наоколо и думам: — Виждате ли? Четете да знаете, какво могат нашите кооператори! — Ококориха ей такива ми ти очи, Иване. — Сила сте били в този Великотърновски окръг! — думат. И започват да ме гледат с голямо уважение. Когато минавам по коридорите, чувам да си шушукат: — Това е стрина Дана. — Коя стрина Дана. — Ами тая, от търновските села. Дето ги наградиха за вчера.

Отда ли на плажа, сторват ми място под най-хубавия чадър, турат ме на най-хубавия пясък. Вчера един фотограф ме снима. Журналист някакъв, кай, че ще напише един материал за жътвата, и ме накара да му поразкажа туй-онуй. Може пък и да напише, де ще го знаеш. Пък вие да не вземете, че да си вирнете носа, брей! Зер има ги и такива. Похвалят ги, пък те вземат, че се отпуснат и подире язък им за хвалбата. Аз ще поседя още няколко дни, да дано оправя този прст ревматизъм и ще си дойда. Че както гледам, бая жътва имате още. Не отпускате работата, Иване! Да не ми подроните авторитета, ха! Сега, още един път честито и много здраве на всички ви!

Стрина ви ДАНА
(кооператорка, курортистка)

Дали ще дойде ден?

— Тип-топ! На 31 декември 1963 година ще имаше воден басейн за трупите, за който ще се говори в целия наш окръг, а нищо чудно и в целия свят! Изпана, качествена работа! — казал Търновският строител на Еленското предприятие „Елба“ — и като й напипал многозначително се заловил за работа. Правил-струвал Строителът, докарал работата до едно положение и малко преди да каже „готово!“ взел, че си вдигнал чукалата и тук започна белята. Ха днес да дойде да го довърши, ха утре — и така до ден днешен на 1964 година. Качествена, та работа стои, недовършена и пречи за качествената обработка на трупите на това предприятие.

Бате Стършел
и А. Петров

ПРЕД РЕСТОРАНТА

Един дърпа приятеля си да алезе в ресторанта. Милционер им прави бележка: — Граждани не е красиво да се дърпате! — Точно така, другарю милиционер, — казва единият, — нищо не съм му направил, а иска да ме черпи с търновска бира след като е отлежала да викусване в търновските ресторанти.

Е ДНА ВЕЧЕР мъжът ми се върна по никакво време, отпуща се на дивана, вдигна тържествено ръка и след многозначителна пауза заяви тържествено: — Мила, подготви ми си един страхотен сюрприз! Струва ти десет лева! — Разплаках се от умиление и го разцелувах тъй, както го целувах преди да се оженим. — Какъв е сюрпризът, мили? — Ще видиш — многообещаващо се усмихна той. — Сюрпризът е сюрприз затова, защото те държа в неизвестност. Чакай и ще разбереш! И аз зачаках. Ден два, три, седмица, две, три. И дочаках! Мъжът ми се втурна и още от стъбището извика: — Иде! Сюрпризът пристига. Музика! Цвета! Аплодисменти! Съседите се стронха, намерих букет, валякът излезе! Сюрприз, сюрприз! — Ще ме топлиш цяла зима! Ура, ура, ура! — Шастлива съм жена! Каруцарите, които караха двете каруци въглища (защото сюрпризът — това бяха записаните колективно тон и половина въглища) се ухилиха като антрацитни бучки, набързо стоварили „сюрприза“ и изчезнаха с по-зрителна скорост. Аз пристъпих към мъжа си, за да го разцелувам повторно и му поднеса букета, ала той изведнаж се оплю, хвана се за сърцето и припадна.

Това не са въглища, — успя да продума той, — а една най-обикновена глина! Прости ми, мила, аз си отивам без да ти осигурия топлина за зимата! Сюрприз! Вместо въглища, — глина, —

Изтичах до „Топливо“ — Г. Оряховица, за да направя reclamaция. Другарите обаче каза да изпратя комисия. Но днеска дойде комисията, докато стигна до дома, бях сюрпризирана наново. Една наруга от „Комунални услуги“ бе минала и натоварила глината, за да почисти улицата от боклуци.

И сега историята стана много обръната. „Сюрпризът“ изчезна, reclamaцията не се уважаваше, мъжът ми се разболя. Станахме за смях на цялата кооперация. И натовариха какво друго да правя започнах да съчинявам стихове: „Ех, „Топливо“, „Топливо“, защо ли повирах ти аз, какво ли ще правиш на зима, какво ще чиня в лютия мраз! Някои ме утешават, като казват, че по-моща да съчинявам стихове, защото било наред, защото по-моща стигнала душата и сърцата. Дали е така, а? Дайте ми съвет!

К. РАЗСОЛКОВА

Огнеупорни лопатки!

Този важен за притежателите на печки артикул е произведен в ТПК „Метал“ — Велико Търново. Дръжките нарочно са направени съвсем груби, за да се използват евентуално за изтупване на килими. Металната част е направена от съвсем обикновено желязо, но е напълно огнеупорна, защото е широка и не може да влиза през вратите на печните.

Домачини, запаметете се: огнеупорните лопатки, докато не е дошла зимата!

Икнидяха ще дойда да ви провържа! Ох, помниш ли, баджанак, каква копан му удряхме навремето! — Сега да копаеш и да пеш. Копаеш отгук, копаеш оттам, пък на душата ми едно леко, леко. Въздухът чист, чист. Един птичница чуруликат, един мирис на билки. — Под-

ДА ОТБИЕМ НОМЕРА

— ФЕИЛЕТОН —

прях се на мотиката аз и взех да си мисля: „А бре, Коста, че тя твоята там, в канцеларията не била чак толкова лека, бе! Прахуляци като греди плуват в атмосферата. Машини тракат, радиоточката гърми, пък столът на който седиш, е по-корав и от камък! Шо не си стоиш на село, Коста, че да си разбереш от живота!“

Тъй си мисля, баджанак, пък съзнанието отвътре човърка:

— Стой си в канцеларията, не се огъвай пред трудностите!

Па въздъхнах и поглеждам наоколо, баджанак! Останали „бригадир“, изправени на мотиките, също поглеждам наоколо и въздъхат. По едно време един взе, че каза: — Я да поседнем малко, че много се умориохме!

И взехме, че поседнахме. Къде обяд взехме, че си и похпнахме, а пък след туй и подхпнахме. Някои отидоха към реката да „метнат“ по два-три пъти, а жените пъзнаха по слоговете да бераат цветя.

Чак къде 5 часа след обед си тръгнахме, Пена! Пял ден се трудихме на селскостопанския фронт. Прекопах три

стърка паревина, ама така я окопах, че, ако беше дошъл някой да провери, щеше да каже „браво!“ Ама никога не провери кое как сме свършили и ние тръгнахме към града с бодра песен.

Хубава екскурзия. — пардон, хубава работа свършихме през този ден, баджанак,

каня да сме ходели на „мястото“. Имаше си тука, не знам дали ти писах лани, едно декоративно място, там сме посадили туй-онуй, да „ма за нас, пък, ако се роди, и на пазара да продам нещичко. Та ни чака голяма копан. Жената, нали е освободена от бригади, поради някакви болестни причини, има много сили, брат, и такава работа му хвърля на нивата, че и аз виждам зор покрай нея.

Тя затова не ти писах до сега, Пена. Ама след седмица-две, пак ще ти се обади. Мисля да прескоча към Варна на море, да отбия и аз номера с лутуването. Ще ти прата картичка с някой изглед. Там ти има болука!

Твой КОСТА

„ХАРМОНИЧЕН БРАК“

Достатъчно е да излезем иманата на известните комедийни артисти Оливера Маркович, Слободан Петрович и Мия Алексич, за да предвкусим веселата атмосфера и непринудения смех на югославската кинокомедия „Хармоничен брак“. Достатъчно е само да си спомним Оливера Маркович от филмите „Д-р“, „Другарят председател — център-нападател“, „Сибирската леди Макбет“, „Човекът от фотографията“ и други филми, за да пожелаем да я видим и в новата кинокомедия.

Джоки Лазар живее добре. Един ден жена му получава заповед за специализация. Настъпва тревога в семейството. Кой ще извършва всекидневната домашна работа? Единственото разрешение е да се намери до-

машна помощница. Но лесно ли се намира такова момиче? Остава само Джоки да замести жена си, за да може тя да се отбави изцяло на научните си занимания. Спрузите си разменят ролите. И, както може да се очаква, последват най-различни комични положения, неочаквани изненади, ревност, спружески спорове и разпривни, които неминуемо се поражда, когато в къщи мъжът поема задълженията на жената, а жената — на мъжа.

Сценаристите Оливер Найман и Гара Милованович и режисьорът Мило Дукович са създали жизнерадостна кинокомедия.

Б. Р. Филмът ще се прожектира от 13 до 19 юли в киното „Девети септември“ — В. Търново.

СПРАВОЧНИК НА ЧИТАТЕЛЯ

КИНО

Градските кина в окръга ще прожектират от 13 до 19 юли следните филми: „Девети септември“ — Велико Търново; „Хармоничен брак“ — „Искра“ — Велико Търново; „Укротител на вълкунци“ — Средноосенско; „Делото Константинов“ — Свищов; „Хармоничен брак“ — „Анадемия“ — Свищов; „Град — една улица“ — Икряна; „ХБ-1“ — „Напредък“ — Г. Оряховица; „Родна кръв“ — Двоен обръч“ — М. театър — Павликени; „Мягка“, „Купите се смеят“ — „Кралят на шумата“; „Хр. Ботев“ — Лясковец; „Мостът“. „Любимец 13“; „Всичко остава на хората“; „Христо Ботев“ — Елена;

„Сърцето решава“. „Рок и неговити братя“ професорско кино „Хар. Стоянов“ — гара Г. Орляковича; „Шхуната Колумб“. Трите златни късма.

КОНЦЕРТИ

Днес — международна естрада. В понеделник във Велико Търново „Вечер на модата“. Пятнишния Корбей и Тони Кинакович — солисти при Загребското радио и телевизия и други. На 15 юли във града ще гостува естраден състав „Романтика“. Ансамбълът за македонски песни и танци „Гоце Делчев“ — град Варна ще гостува на града ни на 16 юли.

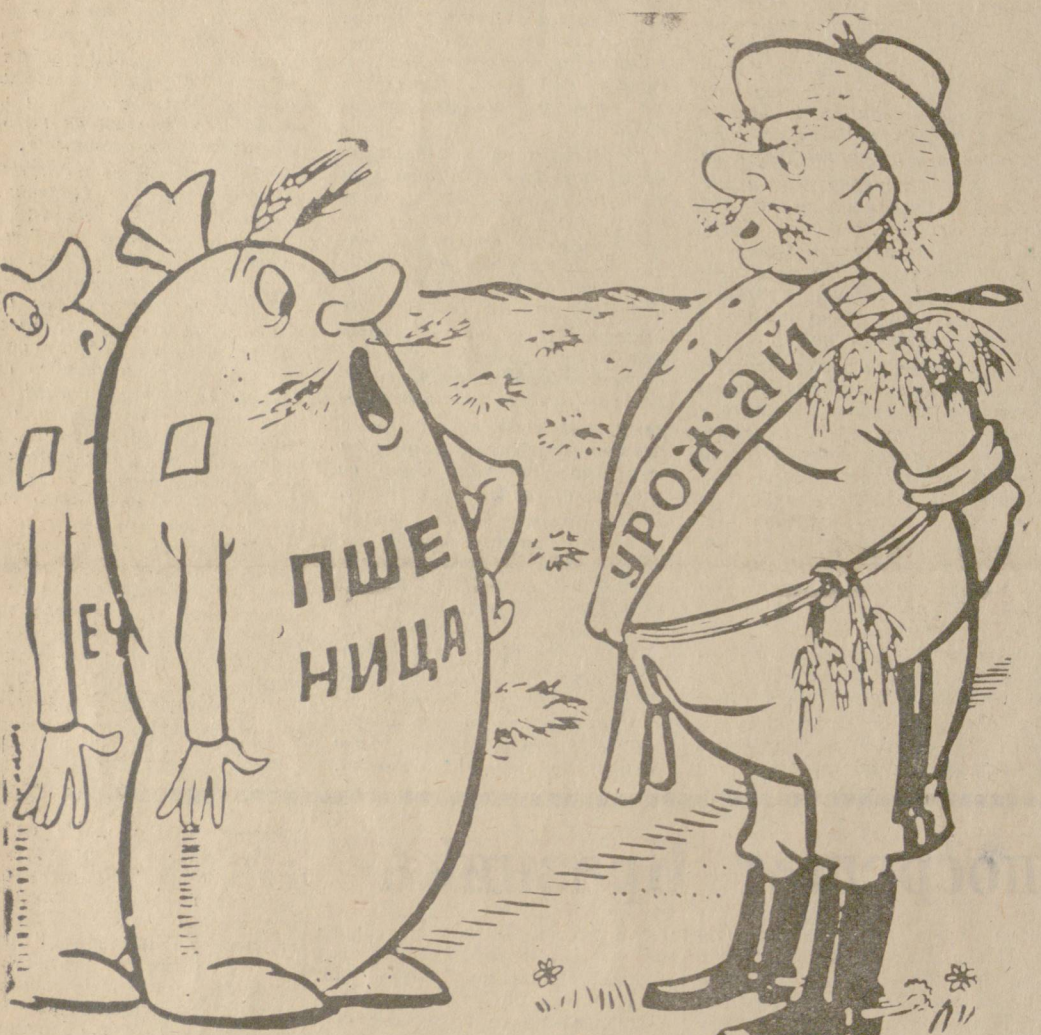
Завод „Червена звезда“ — гара Дебелец

ТЪРСИ

СТРУГАРИ — от III до VI разряд
ШЛОСЕРИ — от I до VI разряд
СПОМАГАТЕЛНИ РАБОТНИЦИ ЗА ЛЕЯРНИЯ ЦЕХ, не по-малки от 18-годишна възраст.
БОЯДЖИИ и ОБЩИ РАБОТНИЦИ за производствените цехове.
СПРАВКА: Личен състав

1-1

АДРЕС НА РЕДАКЦИЯТА: Вестник „Борба“ — В Търново ул. „В. Левски“ № 11. ТЕЛЕФОНИ: Главен редактор 24 58; Зам. гл. редактор 25 26; отдели: Партиен живот и пропаганда — 25 27; отдели: Селскостопански и Култура бит. ху. мор и сатира — 23 08; отдели: Икономически — 31 25; Счетоводство — 32 59; канцелария и фотосътрудник 24 59; коректори и дену. рен редактор 24 69.

— От дясно на ляво преброй се! —
— Първи! —
— Първи, но къде са вторите... култури? —

И ТАКА МОЖЕ ДА СЕ СЛУЧИ

С ЕЛОТО се унесе в дрямка, въздъхна продължително и заспа. Утихнаха улиците, замлъзнаха животинките. Членът на управителния съвет бай Драган започна да сънува чуден сън.

Седи си той, бай Драган, под корубата на старата върба край дългия вир и качи червейче на въдицката. Замята въдицата в средата на вира. Ама докато заметне водата вече започва да те че зелена.

— „Я, какво е пък това чудо!“ — гледа бай Драган и потопява цървула във водата. Тя е станала толкова зелена, че цървулът отведнаж позеленява и запоричава на жаба.

И вече започва да му напешка един глас: „Я си обирай крупните и върви да си гледаш работата в полето!“ Ала любопитството започва да го човърка и той се — престрашава и, хооп, въдицата камбурва във водата. И щом подхвупа с пръчката усети, че тежи. Ама тъй тежи, че аха, да се пречуни жилавата пръчка. „Шаран е!“

И главата не е само глава, а цяла една крава от рогата до опашката. „Хванах ли те, а? — дума кравата и пристъпва застрашително към него. — Хванах ли те, а? Откога те търся, за да се срещнем на високо равнище, а ти все ми се изпълзаваш. Стой мирно и героически посрещи смъртта си. Ей сега ще те намуша!“

И рогата й пораснаха изведнаж и се насочиха точно в

гърдите му. — Стой! — вика бай Драган и се улавя за десния рог. — Почакай да се разберем като свои! Какво съм ти направил? — Пречиш! — отвърна кравата и завъртя застрашително рогата. — Какво ти преча? — Подценяваш въпроса! Ей с туй пречиш, на! — отвърна разярено кравата и го намуша като недопечено кюфте. В това време петелът от гор-

ната махала пропях за втори път и членът на Управителния съвет, бай Драган, се събуди. — Бре, че калпав съм! — рече той и смуща жена си. — Маро, ма, събуди се да те питам какъв е този въпрос, дето съм го подценявал! Ала жена му не се събуди, защото тя не се разхождаше насам-натам през деня, а работеше на блока и затова си спеше дълбоко. И бай Драган та-на и не можеше да се сети кой е

този въпрос, който има отношение към кравата и който той подценява. На другия ден отиде в Обединение и разказа съвещания на председателя на стопанството. Но председателят не можеше да го разтълкува. Не можеше да го разтълкуват и в Дъскот, и в Сухиндол, и в още някои села на окръга.

Защото и там също така подценяваха въпроса за вторите култури.

КЕМУСКИ

Посланикът се жени

те стремеше.

Сред почетните гости се понася хихикане.

В ролата на шафер е граф Шлихтен цу Шлихтер, известен собственик на лозя, вие го познавате. Той каза на чиновника: „Годеникът току-що се върна от Париж, където достойно представяше интересите на нашата страна. Преди това министерството не един път го е изпращало начело на делегации в Брюксел, Вашингтон и т. н. След това той правника да изразява своето съгласие на дипломатически език. Речта на обикновените хора му става чужда. Вие, господни чинов-

ник, трябва да проявите търпение“. Графът приветливо се усмихна на посланика, но ония, изглежда, съвсем не се радва на неканеното вмешателство. Той се обръща към графа: „Съвсем не разбирам, какво ще благодарите да имате пред вид. Поради това аз с цялата си решителност заявявам, че вашето мнение няма нищо общо с истината. Ще си позволя да ви помоля още един път подробно да обясните вашата гледна точка. Шлихтен цу Шлихтер не започва да обосновава своята гледна точка. Вдигайки рамене, той тихо казва на чиновника: „Ето виждате!“

МОЯТА ПЛЕМЕНИЦА Лили се омъжи. За посланик. Естествено, в Бон. Чиновникът открива церемонията в голямата зала за бракосъчетания. „Господни посланик Карл-Хайнц фон Нетковски, имате ли намерение да встъпите в брак с госпожа Лили Шенауер?“ Всички гледат посланика — импозантна фигура! Той отговаря с ясен, звънлив глас: „Редна факти свидетелствуват в полза на приемането на това предложение!“ Усмивка пропъзлява по лицето на чиновника. „Моля да ме извините, но вие сте длъжни просто да кажете „Да“.

Племеницата Лили шепне: „Хайде, кажи де, дебеланко!“ Посланикът кима: „Аз вече имах чест да заявя, че координацията на моите интереси с интересите на моята годеница се намира изцяло в сферата на мон-